

ת"פ 44837/08/13 - מדינת ישראל נגד שלום צ'רלי אלבז

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 44837-08-13 מדינת ישראל נ' אלבז (עציר)
בפני כב' השופט ד"ר שאול אבינור

המאשימה	בעניין: מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד מיכל זנדר נגד שלום צ'רלי אלבז (עציר) ע"י ב"כ עו"ד גלעד כצמן
הנאשם	

הכרעת דין

א. רקע כללי:

1. הנאשם הואשם לפניי, בכתב האישום, בביצוע עבירות של תקיפה סתם, לפי הוראות סעיף 379 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין), ניסיון התפרצות למקום מגורים כדי לבצע עבירה לפי הוראות סעיף 406(ב) יחד עם סעיף 25 לחוק העונשין ואיומים, לפי הוראות סעיף 192 לחוק העונשין.
2. על פי עובדות כתב האישום, ביום 28.08.13 בשעה 00:30 או בסמוך לכך, ניסה הנאשם לפרוץ לדירתו של מר יניב ריבלין (להלן - הדירה והמתלון, בהתאמה), בכך ש"התעסק עם מנעול הדלת וניסה לפתוח את הדלת". המתלון, אשר שהה בדירה באותה העת, ניסה לפתוח את הדלת, אך הנאשם התנגד וניסה למנוע זאת ממנו. משהצליח המתלון לפתוח את הדלת הוא הבחין בנאשם, האוחז בידו פנס (להלן - הפנס), ודרש מהנאשם לעזוב את המקום.
3. הנאשם החל לצאת, אך כשהבחין כי המתלון אוחז בידו בטלפון נייד ומתקשר למשטרה, איים על המתלון בפגיעה שלא כדין בגופו באומרו "תביא לי את הטלפון או שאני אדקור אותך, אני מיפו". המתלון סרב למסור לנאשם את הטלפון ובעקבות זאת תקף אותו הנאשם בכך שדחף אותו. לאחר מכן זרק הנאשם אבן אשר פגעה במתלון במותן, והחל לרדוף אחריו כשהוא אוחז קרש בידו וצועק למתלון "תביא לי את הטלפון". הנאשם תקף שוב את המתלון בכך שהכה בו במותן באמצעות קרש שאחז בידיו (להלן - הקרש). עוד יצוין, כי בהמשך הדברים נעצר הנאשם על ידי עובר אורח, מר דודו אסייג.
4. הנאשם כפר בעובדות כתב האישום. בתשובתו לכתב האישום ציין ב"כ הנאשם כי במועד הנקוב בכתב האישום אמנם שהה הנאשם בקרבת הדירה, אלא שלא ניסה לבצע כל עבירה. הנאשם - שלגרסו עובד

כ"אלטע זאכן" - פשוט חיפש חפצים בפחי הזבל שבחצר הבניין, עם פנס שהיה לו (ר' גם בפרוטוקול, עמ' 2 שורה 9 ואילך).

ב. עיקר פרשת התביעה:

5. מטעם המאשימה העידו לפני המתלון ומר אסייג. המתלון תיאר את עובדות האירועים מושא כתב האישום כלהלן:

בסביבות השעה 24:30 חבר שלי התקשר אלי כדי שאצא החוצה על מנת שהוא יביא לי שקית עם נעליים, הבית היה חשוך, והייתי למעשה במטבח היה אור במטבח, הכנתי משהו לבשל, כאשר חבר שלי התקשר אלי, התכוונתי לצאת החוצה מהבית, לקחת כפכים, כשהגעתי לדלת של הדירה מבפנים, באתי לסובב את המפתח וכאשר עשיתי זאת, שמעתי רעשים מהצד השני של הדלת, מהמנעול, כאילו מישהו מתעסק עם המנעול, לא הבנתי בתחילה את הרעש הזה, פתחתי עם המפתח את הדלת, וכשבאתי לפתוח את הדלת, פתחתי אותה והרגשתי שמישהו מתנגד מהצד השני, לא הבנתי מה זה בתחילה, ניסיתי שוב ואז ראיתי את הפורץ מולי כאשר הוא מאיר לי לתוך העיניים עם פנס. הפורץ זה האדם שיושב מולי [הנאשם]. אמרתי לו מה אתה עושה כאן, תעוף מפה. אחרי שאמרתי לו את זה. יש לבנין שתי כניסות. הוא רץ ניסה לצאת מהכניסה השניה, ואני אמרתי לו תעוף מה אני מתקשר למשטרה, הוא הלך, לאחר מכן, הוא חזר, לא יודע למה הוא החליט שהוא חוזר, ובשלב זה הוא אמר לי תביא את הטלפון או שאני אדקור אותך אני מיפו. אני בינתיים הספקתי עוד לנעול את הדירה מבחוץ, כאשר הוא התקרב אלי הוא דחף אותי, דחפתי אותו חזרה, פחדתי שהוא ידקור אותי, בשלב מסוים התרחקתי ממנו התרחקתי כמה צעדים אחורה, הוא הרים אבן מהרצפה, זרק אותה פגע בי בצד ימין, מצביע ליד המותן, לאחר מכן הלכתי לכיוון החניה הוא רץ אחרי הייתי עם כפכים, התמקמתי מאחורי רכב הוא מצד השני של הרכב, הוא אמר לי כל הזמן הזה תביא לי את הטלפון או שאני דוקר אותך, כאשר אנו מסתובבים סביב הרכב, הספקתי להתקשר למשטרה, אמרתי להם שיש מישהו שמנסה לפגוע בי, לא זוכר אם אמרתי פורץ, אמרתי רח' העבודה, בזמן הזה הוא לקח מקל או קרש ואני לא שמתי לב הוא הצליח להשיג אותי ונתן לי מכה עם הקרש זה פגע בי במותן בצד ימין, ברחתי לרח' העבודה שזה מרחק הליכה מהחניה והוא רץ אחרי הוא רודף אחרי עם קרש, אומר אני מיפו, אדקור אותך, לאחר כמה מטרים הגיע בחור על אופנוע (מר אסייג - ש.א.), הוא ראה את הסיטואציה ירד מן האופנוע ותפס אותו, כמה רגעים לאחר מכן הגיעה המשטרה ועצרו אותו. הבחור שהיה על האופנוע אמר אני מיפו והנאשם אמר אני מיפו. הוא זרק את הקרש (ר' בפרוטוקול, עמ' 7 שורה 15 ואילך).

6. המתלון עמד על גרסתו זו גם במהלך חקירתו הנגדית. באשר להתעסקותו של הנאשם עם מנעול דלת הדירה הבהיר המתלון "שמעתי רעשים מהמנעול והרגשתי באופן פיזי שאני לא יכול לפתוח את הדלת" (ר' בפרוטוקול, עמ' 8 שורה 31). יצוין, כי המתלון העיד בצורה מאופקת ולא ניסה להעצים את האירוע או את נזקיו. כך, למשל, באמרתו של המתלון לפיה מנעול הדלת לא ניזוק, וכך, כדוגמא נוספת, באמרתו של המתלון שלפיה לא נגרמו לו חבלות הן מזריקת האבן והן מהמכה עם הקרש (שם, עמ' 9 שורה 32).

7. מטעם המאשימה העיד כאמור גם מר אסייג, אשר במקרה עבר במקום במסגרת עבודתו כשליח בפיצרייה. לדבריו:

...לפתע הבחנתי... בבחור (המתלון - ש.א.) רץ וצועק 'גנב' 'גנב' אך פתאום הבחנתי באדם נוסף מבוגר יותר לבש גופיה (הנאשם - ש.א.) רץ אחרי אותו בחור שצעק 'גנב' תוך שהוא מחזיק בקרש בידו ומנופף איתו לעבר הבחור. ניגשתי לבחור שברח מאותו אדם עם הקרש ושאלתי אותו מה קרה אל תפחד והוא הצביע על הבחור עם הקרש ביד ואמר 'הוא ניסה לפרוץ לי לדירה'. מיד רדפתי אחרי הבחור עם הקרש ביד ודחפתי אותו על מכולה ואז הוא עזב את הקרש והחזקתי עד שהמשטרה הגיעה למקום (ר' בהודעתו ת/5, שורה 5 ואילך).

8. בחקירתו הנגדית הבהיר מר אסייג כי ראה רק את קטע האירוע שבמהלכו רדף הנאשם אחר המתלון עם הקרש. לדבריו, הנאשם ניסה להכות את המתלון אך לא הספיק לעשות כן (ר' בפרוטוקול, עמ' 11 שורה 13 ואילך). עוד הוסיף מר אסייג כי הנאשם איים עליו בכך שאמר לו כי **"ניפגש בשכונה"** (שם, שורה 26; בהקשר זה ר' גם האמור בסיפא לדו"ח הפעולה ת/1).

9. עוד הוגשו מטעם המאשימה מספר מוצגים, ובהם תמונת הקרש והפנס (ת/3) וההודעה הקצרה שמסר הנאשם (ת/4). בהודעתו טען הנאשם, בתשובה לשאלה מדוע ברח מהמקום, כי **"אני לא ברחתי, הלכתי ברגל. אני הרמתי קרש כדי להבריח אותו"** (את המתלון - ש.א.). **"זה הכל"** (שם, שורה 7). בתשובה לשאלה מדוע איים על האזרח שעזר למתלון, דהיינו: מר אסייג, השיב הנאשם כי מר אסייג איים עליו **"אז אמרתי שניפגש ביפו"** (שם, שורה 17). לבסוף, בתשובה לשאלה מדוע החזיק בפנס השיב הנאשם כי הוא עובד ב**"פחים בלילה"**, אם כי לא הזכיר עבודה כאלטע זאכן (שם, שורה 23).

ג. עיקר פרשת ההגנה:

10. מטעם הנאשם העיד הנאשם עצמו. בחקירתו הראשית לפניי העיד הנאשם כלהלן:

ת: ...לאחר שהשתחררתי מהכלא, בפעם האחרון[נה], לאחר שלא מצאתי עבודה, עבדתי ב[אלטע זאכן] עד מאוחר, בכל דרום תל אביב, אני מסתובב מפח לפח. ישנם פחים שנמצאים בחצרות שאנשים... יש לי פנס, ואני מראה לאנשים סימן שלא יפחדו שאני [אלטע זאכן].

ש: מה היה באותו יום.

ת: באותו יום כשהאדם הזה דיבר שהוא גר שם, ראיתי את עצמי בתוך הפחים, ראיתי אדם יוצא מהבית, שאל אותי מה אני עושה פה, אמרתי לו שאני מחפש בפחים, הוא אמר לי שאין מה לחפש בפחים שהוא לא זורק דברים שיש לקחת אותם. אמרתי לו לילה טוב, והלכתי, כשיצאתי אני שמעתי קללה, בן זונה, הוא קילל, שמעתי קללה חזרתי, שאלתי אותו למה קילל, אמר שלא קילל, חזרתי חזרה לקחתי מקל, אמרתי שיחזור לבקש סליחה, אז האדם הזה, העד השני עצר אותי במקום, ואמר לי שהוא מכיר את השכן שלו שאל מה קרה, ואמרתי לו שהוא קילל אותי, אני הלכתי למכולה זרקתי את המקל והלכתי. בינתיים שמעתי

את משטרה מגיעה... (ר' בפרוטוקול, עמ' 12 שורה 22 ואילך).

11. בחקירתו הנגדית טען הנאשם כי הקרש שצולם בת/3 אינו הקרש עמו רדף אחר המתלון, שהיה קרש דק "בן 70 ס"מ" (ר' בפרוטוקול, עמ' 14 שורה 9). לדברי הנאשם, הוא רדף כך אחרי המתלון רק משום שרצה שהלה יתנצל, ותו לא. כשנשאל מדוע לא אמר דברים אלה בחקירתו במשטרה, השיב הנאשם כי לא נחקר על כך במשטרה ואף הוסיף - בניגוד לאמור בהודעתו ת/4 - כי הודעתו נגבתה ברכב בשטח וכי לא נחקר בתחנה (שם, בשורה 23 ואילך). בהמשך חקירתו הנגדית טען הנאשם עוד, כי הרעש ששמע המתלון במנעול הדלת היה "הרעש של הפחים שהיו בדלת" (שם, עמ' 15 שורה 13).

ד. דיון והכרעה:

1. המישור העובדתי:

12. לאחר ששמעתי את עדויות העדים שהעידו לפניי - המתלון, מר אסייג והנאשם - והתרשמתי מהן, וגם עיינתי במוצגים שהוגשו לפניי, אני מעדיף את גרסת עדי התביעה על פני גרסת הנאשם.

13. הכרעה זו מתבססת הן על ההתרשמות מן העדויות והן על הגיונם של דברים. גרסתו של המתלון, אשר עשה רושם של אדם מן היישוב, הייתה סדורה וקוהרנטית. כפי שצוין לעיל, המתלון העיד באופן ענייני ומאופק ולא ניסה להעצים את האירוע או את נזקיו (ר' בפסקה 6 דלעיל), ויש לקבל את עדותו. תמיכה מהותית לגרסת המתלון מצויה בעדותו של מר אסייג, המאמתת את גרסת המתלון שלפיה הנאשם רדף אחריו עם מקל בכוונה להכותו. אמנם מר אסייג לא הבחין בנאשם מכה במתלון הלכה למעשה, אך בהתחשב בכך שמדובר בסיטואציה של מרדף, לא מדובר בסתירה מהותית היורדת לשורשו של עניין.

14. להבדיל, עדותו של הנאשם - מעבר להתרשמות ממנה - סוטה מהאמור בגרסתו במשטרה (ת/4), אינה מתיישבת עם שורת ההיגיון ואף יש בה משום תמיכה לגרסת המתלון. בהתייחס למרדף שערך הנאשם אחר המתלון, כשהוא מצויד בקרש, טען הנאשם בהודעתו ת/4 כי עשה זאת כדי להבריח את המתלון ממנו (ר' בפסקה 9 דלעיל). לעומת זאת, בגרסתו לפניי טען הנאשם, כאמור, כי רדף - עם קרש בידו - אחר המתלון משום שהמתלון קילל אותו והנאשם ביקש שהמתלון יתנצל. כמעט אין צריך לומר, כי מעבר לסתירה שבין שתי הגרסאות מדובר בגרסאות תמוהות כשלעצמן, ופשיטא כי מרדף עם קרש אחר אדם הינו על פני הדברים דרך יוצאת דופן לבקשת התנצלות מאותו אדם; וזאת בלשון המעטה.

15. זאת ועוד. בהיבטים עובדתיים שונים יש בגרסת הנאשם משום תמיכה ואימות לגרסאות עדי התביעה. כך הוא בעניין הודאתו האמורה של הנאשם כי רדף עם קרש בידו אחרי המתלון, וכך הוא בדבריו של הנאשם כי אמר למר אסייג "שנפגש ביפו". הגם שהנאשם הכחיש כי איים על מר אסייג, וטען כי אמר את מה שאמר רק כתגובה לאיומים מצדו של מר אסייג, בכל זאת מדובר באישוש גרסתו של מר אסייג לפיה הנאשם איים עליו ואמר לו שייפגשו בשכונה.

16. הנה כי כן, כאמור, יש להעדיף את גרסת עדי התביעה על פני גרסת הנאשם, וכך אני קבוע. מכאן, שעובדות כתב האישום הוכחו לפניי כדבעי.

2. המישור המשפטי:

17. טענתו העיקרית של הסניגור בסיכומיו, במישור המשפטי, היתה כי הראיות שהובאו לפני בית המשפט, גם לו יינתן בהן אמון, אינן יכולות לגבש עבירה של ניסיון התפרצות. לשיטת הסניגור:

...לא הוצגה ראיה אחת פוזיטיבית בפני בימ"ש על כך שהנאשם ניסה לפרוץ לדירת המתלונן... לא יודעים מה טיבו של אותו רחש (ששמע המתלונן - ש.א.), איננו יודעים אם מסוגל לפגוע או אם הגיע לרמה שעוברת או אמורה לעבור את התכנון וכבר להיות באיזשהו שלב ראשוני בביצוע עבירת התפרצות, אין נזק למנעול, לא יודעים במה השתמש הנאשם, יודעים שהמתלונן שמע רחש, אי אפשר לבסס על כך הרשעה בניסיון התפרצות. האלמנט השני הוא אלמנט של אותה התנגדות שהרגיש המתלונן כאשר הוא פותח את הדלת. המתלונן הודה והתוודה, מי שפתח את הדלת בפועל זה הוא, לא הנאשם. לא הייתה שום פתיחה ממש של הדלת. אומר המתלונן שהוא הרגיש התנגדות והיה נאשם, משפתח אומר הנאשם שהיה במרחק מה מזה. אני חושב שלא מדובר בשאלה שאמורה להכריע את התיק הזה ואת האשמה, השורה המשפטית היא שלא תובא שום ראיה לכך שהוא ניסה להתפרץ (ר' בסיכומיו בפרוטוקול, עמ' 18 שורה 11 ואילך).

18. טענת הסניגור הינה טענה יפה ומעניינת, אך אין בידי לקבלה. הוראות סעיף 405 לחוק העונשין, קובעות - בחלק הרלוואנטי לענייננו - כלהלן:

405. פריצה, כניסה והתפרצות.

(א) השובר חלק חיצוני או פנימי של בניין, או פותח - במפתח, במשיכה, בדחיפה, בהרמה או בכל דרך אחרת - דלת, חלון, תריס או כל דבר שנועד לסגור או לכסות פתח בבניין או פתח הנותן מעבר מחלק לחלק בבניין, נקרא פורץ.

...

19. מכאן, שפתיחת דלת, בכל דרך שהיא, הינה פריצה, וממילא ניסיון פתיחת דלת הכניסה לדירה הינו בגדר ניסיון פריצה. כפי שצוין בפרק ב' דלעיל, המתלונן - שעדותו מקובלת עליי - תיאר באופן מדויק מה שמע מצידה האחר של הדלת, שם עמד הנאשם. העובדה שהמתלונן לא ראה את הנאשם באותו שלב אינה משנה, שכן מיד לאחר ששמע את הרעשים הברורים של התעסקות עם המנעול פתח את הדלת וראה את הנאשם מצידה החיצוני של הדלת, כאשר הלה אף הפריע והתנגד לפתיחתה. בנסיבות אלה, אין ספק כי הנאשם אמנם ניסה לפתוח את הדלת שלא כדין, וממילא כי ניסה להתפרץ לדירה.

20. באשר לעבירות של תקיפה ואיומים, פשיטא כי עדות המתלונן - כפי שפורט לעיל - מגבשת את כל יסודותיהן. לעניין העבירה של תקיפה יודגש כי עסקין כאן ב"תקיפה סתם" ועל כן אין בעובדה שלמתלונן לא נגרמו חבלות (מהאבן ומהקרש) כדי להעלות או להוריד, שכן גרימת חבלה לקרבן אינה חלק מרכיבי היסוד העובדתי בעבירה בה הואשם הנאשם.

ה. סוף דבר:

21. אשר על כן ולאור כל המקובץ אני מרשיע את הנאשם בעבירות בהן הואשם בכתב האישום.

ניתנה היום, יום רביעי י"ד שבט תשע"ד, 15 ינואר 2014, במעמד הצדדים

חתימה